

U s n e s e n í

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání dne 14. listopadu 2017 **odvolání obžalovaného J [REDACTED] H [REDACTED], nar. [REDACTED]**, proti rozsudku Okresního soudu Praha-východ, ze dne 28.4.2017, č. j. 1 T 146/2016-61, a rozhodl **t a k t o**:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J [REDACTED] H [REDACTED] uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku a byl za tento přečin odsouzen podle téhož ustanovení tr. zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin. Dále mu byl podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání dvou let.

Výše uvedeného přečinu se obžalovaný podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil jednáním spočívajícím v tom, že dne 25.11.2016, kolem 18:45 hodin, ve Staré Boleslavi, okr. Praha-východ, vědomě poté, co požil větší přesně nezjištěné množství alkoholických nápojů a v jeho dechu bylo 25.11.2016 v 18:47 hodin zjištěno přístrojem Dräger 1,47 g/kg alkoholu, dále v 18:53 hodin bylo zjištěno 1,32 g/kg alkoholu a v 18:59 hodin bylo zjištěno 1,23 g/kg alkoholu, řídil v ulici Boleslavská, osobní automobil tov. zn. BMW 535D XDRIVE GT, RZ [REDACTED], přestože byl rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi, sp. zn. 2 T 138/2015, který nabyl právní moci dne 18.9.2015, uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody ve výměře 2 let se stanovením zkušební doby do 18.9.2018, peněžitý trest ve výměře 80 denních sazeb ve výši denní sazby 1.000,- Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zaměřil proti všem jeho výrokům. V jeho odůvodnění, které bylo zpracováno obhájcem, především namítá, že okresní soud nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností a nevypořádal se

dostatečně se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Uložený trest pak považuje za nepřiměřeně přísný, neboť vozidlo potřebuje k pracovní činnosti. K tomu doplnil, že je živitelem početné rodiny a ztráta řidičského oprávnění by ohrozila také styk s jeho nezletilým synem žijícím na S [REDACTED]. Zdůraznil, že nad svým jednáním vyjádřil upřímnou lítost, k policistům se choval s respektem a poskytl požadovanou součinnost. Jednal zkratkovitě, avšak řídil na zanedbatelnou vzdálenost, přičemž neohrozil ostatní účastníky silničního provozu. Závěrem obžalovaný navrhl, aby odvolací soud předmětný rozsudek zrušil a při uznání viny mu uložil přísnější trest obecně prospěšných prací ve výměře dle svého uvážení a současně trest peněžitý, který je připraven uhradit ve splátkách, případně aby věc vrátil okresnímu soud k novému projednání a rozhodnutí.

Z podnětu podaného odvolání krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Po přezkoumání věci poté dospěl k jednoznačnému závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné a napadený rozsudek obstojí ve všech jeho výrocih.

Předně je možno konstatovat, že okresní soud provedl v hlavním líčení procesně nezávadným způsobem dokazování v rozsahu potřebném pro řádné objasnění věci a provedené důkazy následně logicky a přesvědčivě zhodnotil. Výrok o vině tak má spolehlivou oporu ve výsledcích provedeného dokazování, kterým bylo prokázáno, že obžalovaný řídil motorové vozidlo, ačkoliv předtím požil alkohol, přičemž dechovými zkouškami provedenými řádně kalibrovaným přístrojem bylo v jeho dechu dne 25.11.2016 v 18:47 hodin zjištěno 1,47 g/kg alkoholu, dále v 18:53 hodin bylo zjištěno 1,32 g/kg alkoholu a v 18:59 hodin bylo zjištěno 1,23 g/kg alkoholu. Uvedená hodnota přitom již významně převyšuje hranici 1 ‰ ještě obecně uznávanou jako hodnotu odlišující jednání přestupkové od trestného. Rovněž právní posouzení prokázaného jednání obžalovaného přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku je správné a zákonné. Je tedy možno odkázat na skutkové a právní závěry okresního soudu, s nimiž se i krajský soud zcela ztotožnil. Pro stručnost pak je možno pouze rekapitulovat, že okresní soud též právem odmítl obhajobu obžalovaného spočívající v tom, že vozidlo řídil pouze na krátkou vzdálenost, jelikož hodlal vůz pouze přeparkovat, což by jej ani tak nezbavilo trestní odpovědnosti, neboť tato je spolehlivě vyvrácena především výpovědí svědka P [REDACTED].

Při přezkoumání výroku o trestu následně krajský soud zvážil všechny okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného a dospěl k závěru, že jeho požadavku na uložení jiného druhu trestu není možné vyhovět. Především je třeba konstatovat, jak na to poukazuje i okresní soud, že obžalovaný se nyní posuzovaného jednání dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení. Nelze také pominout, že před soudem stojí pro trestnou činnost v dopravě, v době, kdy bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel z předchozího odsouzení pro obdobné jednání. Naopak je zcela nepochybné, že obžalovaný si nevážil značně benevolentního přístupu ze strany soudu, pakliže mu již dříve uvěřil, že povede řádný život (toto se projevilo mimo jiné právě i ve skutečnosti, že vůči jeho osobě bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti z předchozího odsouzení), a přes varování ve formě dřívějšího odsouzení se nadále dopouští úmyslné trestné činnosti. Pokud tedy soud I. stupně přistoupil ještě k uložení alternativního trestu obecně prospěšných prací, nadto ve výměře 200 hodin, takový trest je možno považovat spíše za mírný a v žádném případě za trest nepřiměřeně přísný (a jen takový by podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu mohl odvolací soud korigovat), a to i s přihlédnutím k řidičskému profilu obžalovaného. Na tomto místě je pak vhodné připomenout, že zmírnění či dokonce absence trestu zákazu činnosti brání stav evidenční karty řidiče, z níž vyplývá opakovaný postih obžalovaného za porušení dopravních předpisů. Celkem v ní má zaznamenáno jedenáct nikoli nevýznamných přestupků, mezi jiným pro opakované překročení rychlosti v obci i mimo ni, včetně citelné sankce ve správním řízení a postihu zákazem řízení za přestupek v souvislosti s konzumací návykové látky při řízení vozidla.

Jestliže tedy okresní soud obžalovanému současně uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvou let (tedy mírnější oproti dříve vyhlášenému trestnímu příkazu), nepochybně byl veden úvahou, že účast podnapilých řidičů představuje pro ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích velice výrazné nebezpečí a absence tohoto druhu trestu proto v konkrétním případě není možná. K tomu krajský soud považuje za vhodné dodat, že uložení trestu zákazu činnosti je v obdobných případech prakticky pravidlem, neboť tento druh trestu představuje pro neukázněné řidiče ten nejúčinnější postih a měl by je zároveň přimět k tomu, aby k budoucí účasti v dopravě přistupovali mnohem odpovědněji. Okresní soud tím, že obžalovanému tento druh trestu vyměřil výrazně v první polovině zákonné trestní sazby, která činí jeden rok až deset let, opět více než dostatečnou měrou zohlednil okolnosti činu i osobu obžalovaného, u něhož se navíc nejedná o ojedinělé řidičské selhání, nýbrž o opakovaný exces. Do výměry

tohoto trestu přitom promítl i závažnost prokázaného jednání, kterou nelze bagatelizovat tím, že obžalovaný s vozidlem ujel pouze kratší úsek, neboť k přerušení jeho jízdy došlo toliko včasným zásahem policejní hlídky, navíc k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu mohlo dobře dojít i při jízdě na menší vzdálenost, tím spíše na frekventované vozovce, ke které obžalovaný směřoval. Pokud přitom obžalovaný namítal, že omezení v řízení motorových vozidel mu přinese značné komplikace v osobním životě, nezbyvá, než konstatovat, že obžalovaný si měl být takového rizika vědom, když se rozhodl usednout za volant pod vlivem alkoholu.

Krajský soud tedy po přezkoumání věci neshledal v postupu soudu I. stupně žádné vady, pro které by rozhodnutí nemohlo obstát, a proto odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítl.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu, a to do dvou měsíců od jeho doručení podáním u soudu, který ve věci rozhodl v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

V Praze dne 14. listopadu 2017

Mgr. Roman Lada v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Kateřina Blažková